

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Jiří Weigl: Nespokojenost

Ladislav Ják: Padne vláda?
A co bude dál?

Václav Klaus: Adventní glosa,
ročník 2023

Ivo Strejček: Srážka
eurokomisaře s voličem

Ladislav Ják: Zelený advent
a cokolismus

Jiří Weigl: Nemáte na chleba?
Jezte koláče

Filip Šebesta: Obchod
klimatickými odpustky

Václav Klaus: Poněkud
zvláštní výročí

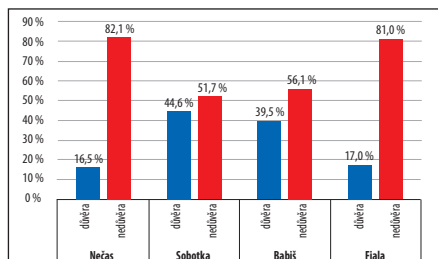
Ivo Strejček: Co se to na
Ukrajně děje?

Jiří Weigl: Korespondenční
volba a demokracie na šikmé
ploše

PROSINCOVÝ GRAF IVK

Historie se opakuje

(ne)důvěra vládě v polovině volebního období

Zdroj dat: CVMV, 2023

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 15/29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 20. 12. 2023

Nespokojenost

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Českou společnost ovládla hluboká a beznadějná nespokojenost. Naplno měla zaznít 27. listopadu, kdy se ke stávce mateřských, základních a středních škol měli různými formami připojit i zaměstnanci firem. Očekávalo se, že se protestu zúčastní až milión lidí a že paralyzováno bude 70% škol.

Dramatická je také situace ve zdravotnictví, kde mladí lékaři odmítají sloužit přesčasy. Hrozí těžká krize zdravotního systému, již tak postiženého výpadky a dlouhodobou nedostupností řady léků.

*Vzrostou prakticky všechny daně,
a tím i na ně navázané ceny zboží
a služeb. Zkomplikuje se
podnikání a zaměstnávání,
zvýší se byrokratická zátěž.*

Očekává se další skokové zdražení energií v důsledku výrazného zvýšení regulované složky jejich cen. Řada firem i domácností se obává likvidačních důsledků. Prezident podepsal tzv. konsolidační balíček, který bude znamenat podstatný dopad do hospodaření občanů i podnikového sektoru – vzrostou prakticky všechny daně, a tím i na ně navázané ceny zboží a služeb. Zkomplikuje se podnikání a zaměstnávání, zvýší se byrokratická zátěž. Veřejnost přitom nemá pocit, že jde skutečně o ozdravný balíček. Kroky vlády spíše připomínají jenom tupou snahu o snižování schodku bez jasné vize a strategie.

*Kroky vlády spíše připomínají
jenom tupou snahu o snižování
schodku bez jasné vize a strategie.*

Kdo může věřit vládě, která dopustí, aby několikrát násobně všem subjektům vzrostly ceny elektřiny a plynu a současně energetickým společností mnohonásobně stouply zisky. Namísto řešení situace u vý-

robců nechá statisíce subjektů ožebračit a pak jim nabízí sociální dávky. Vláda ignoruje fakt, že česká ekonomika je v rukou nadnárodních, převážně německých firem, pro něž je rozhodující nižší nákladová úroveň. Fakt, že vláda dopustila v evropském kontextu rekordní zdražení energií, má a pro českou ekonomiku bude mít zásadní negativní důsledky. Stejně tak kabinet bez většího zájmu nechal rozběhnout inflaci na rekordní úroveň a nyní se těší z inflačního nafouknutí příjmů i HDP, kvůli němuž pak bude moci vykazovat snížení dluhu vůči HDP.

EDITORIAL

Autor tohoto editoriale po zrušení superhrubé mzdy, jež před třemi lety přineslo nemalé snížení daní, napsal v komentáři k této věci následující slova: „Část opozice, která návrh podpořila, si zadělala na problém v příštím volebním období, kdy se chystá vládnout. Bude potřeba pacifikovat rozbujelé veřejné finance směrem k elementární rozpočtové odpovědnosti a rozumnosti a je iluzorní si myslet, že by se koaliční vláde, nota bene tvořilo-li by ji ještě více stran než doposud, podařilo tak zásadně snížit výdaje. Bude tedy muset opět nepopulárně daně zvyšovat. A vzpomeňme na vládu Petra Nečase. Celý cyklus se tak zopakuje.“

Aniž by si tyto věty kladly nárok být jakoli výrazně originální nebo všeobjasňující, nebylo možné si na ně při pohledu graf měsíce, který jsme vybrali do prosincového vydání, nevzpomenout.

O rostoucí všeobecné nespokojenosti píše v úvodu vydání Jiří Weigl. Jeho komentář pak organicky doplňuje následná úvaha Ladislava Jákla, v níž se autor zamýšlí nad tím, co se nejprve musí stát, aby se nespokojenost, která není uchopitelným politickým programem, přetavila v (opoziční) politickou akci.

Ivo Strejček se ve svém textu vrací k nizozemským parlamentním volbám, prezident Václav Klaus glosuje kulaté výročí svého vystoupení z ODS před 15 lety. Jiří Weigl komentuje proběhnuvší setkání globální zelené šlechty na klimatickém summitu v Dubaji a dochází k závěru, že

(Pokračování ze strany 1)

zde máme co dočínání s novým sekulárním náboženstvím. V závěru vydání se pak vracíme k tématu, které se na sklonku roku opět vynořilo a s vědomím čísla „108“ je s ještě větší vehemencí prosazováno jeho přijetí – ke korespondenční volbě.

Caru Mikuláši II. je některými přisuzován výrok či deníkový záznam z konce roku 1916: „Prokletý rok 1916 se tedy chýlí ke konci, ten příští bude lepší.“ Citát je to až příliš paradoxní na to, aby byl pravdivý. Nabádá však k tomu, abychom do nového roku nevstupovali s nerealistickými představami. Stejně tak bychom ale neměli podléhat ani fatalistickému pesimismu a s ním spojené odevzdání. Mnoho věcí záleží pouze na nás samotných a naší vůli.

Krásné Vánoce a úspěšný vstup do nového roku!

Filip Šebesta

Bez koordinace s opozicí vláda provedla jednostranně změnu parametrů důchodového systému, která nemůže podstatu jeho problémů vyřešit, pouze zhoršuje postavení budoucích důchodců. Neobsahuje žádné prvky pozitivní motivace, pouze administrativní bariéry a sankce. Nespokojenost starší generace, těžko schopné postavit se na otevřený odpor, je skrytá, ale široce rozšířená. Je velmi pravděpodobné, že pokud po příštích volbách se k moci dostane opozice, mnoho z těchto změn bude zrušeno nebo nahrazeno jinými. Chronická nestabilita podnikatelského prostředí u nás tak bude pokračovat.

V oblasti zahraniční politiky tato vláda nastoupila nepochopitelně agresivní až hysterický kurs, který nemyslí na důsledky, vyvolává konflikty a nedorozumění a zcela ignoruje české národní zájmy. Vláda záměrně rozvrátila vztahy uvnitř V4. Minulý týden ukázal, že ani tradičně neotřesitelné přátelství s bratrským Slovenskem není pro české ústavní činitele dostatečnou hodnotou a že ve hře bylo i vyvolání otevřené roztržky. O Maďarsku vládní politici hovoří a často se k němu chovají nepřátelsky. Obdobný postoj by praktikovali i k Polsku, nebýt jeho zásadní role ve válce na Ukrajině, bez níž se Západ nemůže obejít.

V oblasti zahraniční politiky tato vláda nastoupila nepochopitelně agresivní až hysterický kurs, který nemyslí na důsledky, vyvolává konflikty a nedorozumění a zcela ignoruje české národní zájmy.

Hysterické postoje k Rusku a jeho agresii, ke krizi na Blízkém východě, válečnická rétorika a útočnost české politiky v těchto mezinárodních otázkách ostře kontrastují s absolutní servilitou a poslušností vůči Washingtonu a Bruselu, jehož politice jsou naši vládní činitelé ochotni se postavit pouze tehdy, pokud jde o Izrael. Jinak jsou schopni aktivně jednat i proti klíčovým českým zájmům v oblasti klimatické či migrační politiky. Historie českého předsednictví EU byla více než výmluvná.

Náčelník našeho generálního štábu neustále zdůrazňuje přípravu na jadernou válku, což má být budoucnost, k níž tato politika

směřuje. Potvrzuje to nehorázné plýtvání desítkami a stovkami miliard korun na nákup předražených a dnes již zastaralých (jak ukazují zkušenosti z Ukrajiny) zbraňových systémů v situaci, kdy vládní politika vyvolává největší snížení životní úrovně obyvatelstva v evropském kontextu.

Vládní koalici chybí osobnost, která by byla schopna promyšlenou koncepci vládnutí vytvořit, komunikovat veřejnosti a poté uskutečnit, chybí lídr, který by dokázal získat důvěru silně znejistělých a zklamaných občanů.

Není divu, že nespokojenost širokých vrstev občanů je základní charakteristikou atmosféry dnešní doby. Atmosféry, kterou ještě více polarizují necitlivé a ignorantské promluvy premiéra a ministrů, kteří si zjevně neuvědomují úskalí, na něž koráb naší republiky nedbale vedou. Vládní koalici chybí osobnost, která by byla schopna promyšlenou koncepcí vládnutí vytvořit, komunikovat veřejnosti a poté uskutečnit, chybí lídr, který by dokázal získat důvěru silně znejistělých a zklamaných občanů. Ukazuje se, jak nešťastný je koncept pěti-koaličního splence, který nejsilnější vládní stranu zbavil její identity a ostatní strany schopnosti samostatně přežít.

Zklamaný volič a občan nemá koho volit a ztrácí naději. Vstupujeme do éry protestů a vzrůstajícího neklidu. Nejhorší na tom je, že žádná naděje na dohlednou pozitivní změnu se nikde nerýsuje.

27. 11. 2023

Padne vláda? A co bude dál?

Ladislav Ják

člen správní rady IVK

Podle mezinárodního průzkumu, který pravidelně koná společnost Morning Consult, je dnes Petr Fiala nejméně oblíbeným premiérem na světě. Alespoň z těch mnoha desítek zemí, kde je tento průzkum konán. Důvěřuje mu jen 18 procent obyvatel, zatímco 78 mu nevěří a za premiéra ho nechce. Navíc se jeho obliba propadá od loňského března vlastně nepřetržitě.

Jestli to půjde takhle dál, dostane se jeho podpora do záporných čísel. No, to asi nejde, ale vyhlídky má před sebou náš umělohmotný premiér strašlivé. A ani on, ani jeho příznivci se nemohou konejšit tím, že dna už bylo dosaženo, že lidem se začne tak nějak lépe vysvětlovat vládní politika, ta pak také navíc přinese viditelné zlepšení sociál-

ní situace a z ošklivého fialového káčátka se stane krásná fialová labuť.

No, nestane. Protože daleko spíše přijdou ještě horší časy. A to jak objektivně (další pokles reálných příjmů, další ekonomická stagnace, další vlna drahoty, další znehodnocování úspor), tak i ve vnímání lidí, v celkové společenské atmosféře. Setrvačnost negativních trendů, nastartovaných v posledních letech, bude obrovská. Připravme se na to.

Fialova vláda se může stokrát vymlouvat na to, že to Putin a Babiš a vůbec všechny ty objektivní potíže. Proč bychom objektivní potíže měli mít nejhorší na světě zrovna my a proč by zrovna u nás měly být nejznatelnější pokračující negativní trendy, to už nikdo z ministrů a koaličních politiků neokecá. Být poslední v oblíbě na světě prostě nutně není. Objektivní potíže má kdekdo.

Padne tedy vláda, když už ji skoro nikdo nechce? No, to by musela padnout nejspíš

tak do konce jara, to by mělo ještě smysl vypisovat předčasné volby. Když ale vláda přežije příští jaro, nějak už to nejspíš doklepe do řádných voleb, které jí pak zasadí poslední ránu z milosti. Ale dobrá, může tedy přeci jen padnout do třešni? A jak by se to mělo stát?

Setrvačnost negativních trendů, nastartovaných v posledních letech, bude obrovská. Připravme se na to.

Vlastně přichází v úvahu skoro jediný scénář. Společenské klima a nevraživost vůči vládě se zostří natolik, že jednomu z koaličních partnerů (kromě Pirátů, ti nejsou ani do počtu) dojde, že nechce být společně s Fialou chycen a oběšen a že výnosy z účinkování ve vládě už nevyváží hrozící politické náklady. Tento partner (zatím to bývali obvykle lidovci) se okatě v jistou chvíli od vlády distancuje, zařadí se mezi kritiky, a aby už nebyl sám terčem, začne

spolu s oněmi kritiky prstem ukazovat na to, co v ten okamžik z vlády zbyde.

Opozice posílená o tohoto odpadlého koaličního partnera vyvolá v Poslanecké sněmovně hlasování o nedůvěře vůči vládě, ta bude nyní snadno vyslovena, vláda bude nucena podat demisi a nepokusí-li se prezidentův tým o nějaké podivné čachry, které by se hlavě státu zcela jistě hodně vymstily, budou vypsaný předčasné volby. Do té doby povládne Fialův tým v demisi nebo několikaměsíční úřednická vláda. Pak přijdou volby a všechno se změní.

Na nějakou štědrú sociální politiku mohou lidé také zapomenout, té by se s jakoukoli změnou ve Strakově akademii nedočkali. Není z čeho brát, a tedy ani není z čeho rozdávat.

No ale co bude dál? Vláda bude smetena a přijde nová garnitura. Nebo částečně staronová. Budou lidi najednou spokojeni? Přestanou si stěžovat na poměry i na svou osobní sociální situaci? Objektivní důvody pro to mít nebudou. Ekonomická a sociální situace se setrvačně bude určitě zhoršovat ještě několik let, ať bude ve vládě sedět kdokoli. Na nějakou štědrú sociální politiku mohou lidé také zapomenout, té by se s jakoukoli změnou ve Strakově akademii nedočkali. Není z čeho brát, a tedy ani není z čeho rozdávat.

Ale veřejné klima by se přeci jen zlepšit mohlo. Rychle a výrazně. Ono by k tomu stačilo přestat trapně lhát, přestat okatě poškozovat české národní zájmy, zastavit hujerské a horlivé přijímání každé nové hloupé bruselské regulace a přestat utrácet za pitomosti, jako jsou americké stíhačky, ponorky, letadlové lodě, UFO, světelné meče a cojávím, za co to tahle vláda vlastně tak strašně utrácí.

Také by nová příští vláda mohla skoncovat s bojem proti svobodné soutěži myšlenek, proti svobodě projevu, proti otevřené diskusi, proti odlišným názorům. Mohla by přestat kriminalizovat své kritiky a zametat pod koberec vlastní skandály a průšvihy. To vše by jistě vedlo ke zlepšení nálady lidí. Ale jen dočasně. Dříve nebo později budou chtít lidé i jíst, topit, jezdit, oblékat se, levně kupovat, levněji bydlet. Zkrátka – prospěvat.

To ale nelze zařadit během pár let ani s tím nejlepším receptem. A navíc – a to je (nebo mělo by být) jádrem dnešní debaty – je tu někdo s dobrým alternativním receptem, s antitezí vůči sebedestrukční politice aktuální české vlády? No, toť otázka, byť se na pódiích demonstrací střídají různí odborníci s všelijakými doporučeními.

Ano. Stačí si zajít na jakoukoli protivládní demonstraci i se začíst do nějakého alternativního média (takového, kterému prohlášená vláda říká dezinformační), a hned člověk zjistí, že kromě nespokojenosti s Fialou už toho jeho kritici moc společného nemají. Ba dokonce jejich recepty jsou často i protichůdné.

Ne, ještě ani náhodou není protivládní masa u scénáře operace „převzetí moci“. To zdaleka ne. Ted'by měla vstoupit z fáze sebeidentifikace a koordinace akcí do fáze možná i bolestné, ale naprosto nutné debaty o tom, jestli cesta z bažin vede doprava nebo doleva.

Dnešní protestní a opoziční síly spojuje kromě odporu k vládě snad jen odpor ke Green Dealu a proti nesmyslné ukrajinské politice vlády. Možná ještě proti genderovému blbnutí. A hlavně (to v žádném případě není málo) je spojuje názor, že je

nutno posílit naši suverenitu a že o své zemi si máme rozhodovat doma. Tedy jít přesně opačným směrem, než kterým ukázal náš (náš?) prezident, když navrhl, abychom se v orgánech EU napříště dobrovolně vzdali práva veta.

No dobrá. Nějaký průnik postojů by v opoziční komunitě byl. Ale v ekonomické oblasti žádná velká shoda na této straně politické (ale i občanské) scény není. A to se může ukázat jako veliký problém, ať už příští volby budou řádné, nebo předčasné. Dobře kritiky vlády poslouchejme.

Jedni kritizují vládu za nedostatek socialismu, druzí za nadbytek socialismu. A často to o sobě navzájem ani nevědí, protože názory se jen paralelně deklarují.

Jedni vidí spásu ve větší kontrole, v přísnější a důkladnější regulaci (např. cen), v lepším a spravedlivějším přerozdělování, v postihu obchodníků a řetězců, v omezení tržních svobod, a dokonce ve znárodňování, ve vyvlastňování. Druzí naopak říkají, že vysoká míra regulace trhu a také vysoké zdanění jsou právě onou pravou příčinou současné ekonomické deprese a že je třeba odstranit překážky v růstu bohatství, a ne vidět naději v jeho lepší distribuci.

Takže jedni kritizují vládu za nedostatek socialismu, druzí za nadbytek socialismu. A často to o sobě navzájem ani nevědí, protože názory se jen paralelně deklarují, názory neprocházejí ohněm polemik, protože polemické střety jsou považovány v rámci svatého boje proti vládě za škodlivé. O osobních sporech toho slyšíme mnoho, ale o meritorních rozdílech v názorech skoro vůbec. A představitelé alternativní

NOVINKA

Pane prezidente 2: Xaver se ptá a Václav Klaus odpovídá

Pod názvem Pane prezidente vychází druhý díl rozhovorů Luboše Xavera Veselého s bývalým českým prezidentem Václavem Klausem, které jsou hitem internetové XTV. Xaver k tomu říká, že „Václav Klaus vztyčuje vlajku svobody a otevírá okna, která by mnozí rádi viděli nejen zavřená, ale i neprodyšně zabeďněná“.

Sedmnáct rozsáhlých rozhovorů, vážně i s nadhledem a vtipem pojednávajících velké problémy světové i evropské politiky, dnešní dobu, „pěnu dní“ i témata odlehčenější viděné očima jedné z mála skutečných osobností české politiky, je určeno všem lidem, kterým dění kolem nás není lhostejné.

216 stran, brožovaná, 299 Kč.

objednávky na: www.institutvk.cz

scény mají mnohdy názory navzájem zcela nekompatibilní.

Tak jak by tedy mohli společně vládnout? Ano, je možno udělat mnoho pozitivních kroků, aniž se sáhne na toto věčné pravolevé téma. Ale následně už k zásadnímu posunu nemůže dojít, dokud nenastane vysoká míra společenské a politické shody na tom, co je hlavním kořenem současného chudnutí, a shody na tom, kudy vede cesta z krize. Jestli prostřednictvím odhození břemen regulací, nebo naopak posílením kontrolní a regulační role státu a jeho institucí.

O této shodě je nutno začít mluvit. Tedy vlastně úplně nejdřív o oné vychozí neshodě. Nechodit kolem ní jako kolem horké

kaše. Protivládni síly se nemusejí rozhádat ještě dřív, než vystupují tlak na vládu. Ale už je načase mluvit o tom, které recepty mají šanci stát se hojivou náplastí, a které naopak budou solí sypanou do otevřené rány naší ekonomiky.

Dnešní protestní a opoziční síly spojuje kromě odporu k vládě snad jen odpor ke Green Dealu a proti nesmyslné ukrajinské politice vlády. Možná ještě proti genderovému blbnutí.

A nejde jen o ekonomiku. Jde také o pojetí role státu, o chápání, co je veřejným

statkem a co už není, o pojetí vztahu mezi institucí a jednotlivcem, jde i o přístup k individuálním svobodám, jde o principy sociální politiky, o to, zda potřebujeme posílení nebo naopak redukci agendy kolektivního rozhodování.

Tato debata nesmí být nadále tabu, a to ani mezi dosavadními spojenci. Ne, ještě ani náhodou není protivládni masa u scénáře operace „převzetí moci“. To zdaleka ne. Teď by měla vstoupit z fáze sebeidentifikace a koordinace akcí do fáze možná i bolestné, ale naprosto nutné debaty o tom, jestli cesta z bažin vede doprava nebo doleva.

publikováno v prvním čísle měsíčníku TO, říjen 2023

Adventní glosa, ročník 2023

Václav Klaus

Jsem na rozpacích, zda i v předvánočním čase psát své pravidelné týdenní glosy. Ty obvykle odrážejí nešťastnou a frustrující situaci v naší zemi, a to se mi v adventní chvíli, kdy kupujeme vánoční stromky a domlouváme si dodávku čerstvého kapra přímo z rybníka, zdá skoro nepatřičné. Podíval jsem se pro inspiraci na své glosy loňské, napsané v přesně stejném období.

Jedna se jmenovala „Nikoliv klidný adventní týden“, druhá „Glosa, která kvůli sněhu stejně zapadne“ a třetí končila slovy „nenechme si Vánoce progresivisty a multikulturalisty vzít“. S jednou jedinou výjimkou, které se budu věnovat v závěru, se dá říci, že jsou hlavní témata i po roce stejná.

Nevím sice, kde různí prognostici berou svá čísla, ale teď už většina z nich říká, že ekonomický růst u nás nastane až v roce 2025. Čili, až v tomto roce bude překonána ekonomická úroveň roku 2019.

Po šesti letech!

Loni v prosinci mne zneklidnilo, že „u nás již čtyři čtvrtletí po sobě klesá reálná mzda“. K tomu se teď dá říci jediné to, že je to už osm čtvrtletí, a to ještě není žádná naděje, že se naše ekonomika zvedne v příštím roce. Nevím sice, kde různí prognostici berou svá čísla, ale teď už většina z nich říká, že ekonomický růst u nás nastane až v roce 2025. Čili, až v tomto roce bude překonána ekonomická úroveň roku 2019. Po šesti le-

tech. Měl bych k tomu dát aspoň tři vykřičníky, nebo asi více než tři.

Před rokem jsem psal, že „nadměrně expanzivní fiskální politika tvoří jádro dnešních inflačních problémů“. Letošní rozpočtový deficit se bude blížit k 300 miliardám korun a na příští rok je připraven schodek veřejných financí velmi podobný. Před rokem jsem se posmíval tomu, že se inflace svádí na „nehorázné zvyšování cen různými prodejci“. Vidíme, že tyto věty znějí i dnes. Letos zejména od ministra zemědělství, loni od ministra průmyslu.

Rodí se – mezi vůdci mladých lékařů – noví Rathové a Kubekové. To už pacienti těžko přežijí.

Pan Jurečka nám letos připravil malou důchodovou reformu. S o to větší fanfarami. Loni jsem se ptal: „není to všechno pouhým předstíráním, že někdo třetí bude na důchody vydělávat?“ Dokonce jsem nabídl variantu, že „za nás bude pracovat umělá inteligence“.

Loni jsem si během adventu všiml, že „nejsou léky na dětskou chřipku“. Zase je mi to s dnešní situací nějak povědomé. Napsal jsem ještě, že „tento nedostatek není náhodný. Je to projev zcela chybného systému zdravotnictví“. Teď byly do neotesánka zvaného české zdravotnictví přisypány další miliardy. Rodí se – mezi vůdci mladých lékařů – noví Rathové a Kubekové. To už pacienti těžko přežijí.

V poslední předvánoční týden (roku 2022) „vláda schválila zvýšení minimální mzdy“. Letos to bylo o týden dříve. Před rokem jsem říkal, že „cílem dnešního souboje s inflací je přeseknutí všech nebezpečných inflačních spirál, v tomto případě spirály ceny-mzdy-ceny.“ Asi mám nedostatek invence, která se projevuje v tom, že mluvím pořád o tomtéž.

V předposledním předvánočním týdnu loni Evropská komise „vyhrožovala Maďarsku, že mu sníží poskytování prostředků z evropských fondů“. Je to opravdu bez jakékoli tvůrčí invence, i těch evropských byrokratů. Teď ale navíc začínají stejně vyhrožovat i Slovensku.

Jedna obří změna však nastala. A tou je válka v Gaze. To před rokem nebylo, ale bylo to např. před 15 lety: „Izrael zahájil vojenské útoky proti pásmu Gazy s cílem zamezit radikálnímu hnutí Hamás ve vystřelování raket na izraelské území; konflikt si vyžádal přes 1 300 mrtvých“ (v lednu 2022 vydané Kalendářium Českého rozhlasu). Letos je to daleko horší, netrvá to jen tři týdny, ale už skoro tři měsíce a oběti je minimálně o jednu nulu více. Slavný americký politolog John J. Mearsheimer vydal před několika dny text „Death and Destruction in Gaza“. Jeho popis masakrování civilistů, z toho zhruba 70 % dětí a žen, jeho popis probíhajícího „vyhladovění“ obyvatel Gazy, jeho citáty, že izraelští vedoucí politici mluví o Palestincích jako o „human animals“, „human beasts“ a „inhuman animals“ a celá řada dalších věcí, je děsivá.

V předposledním předvánočním týdnu loni Evropská komise „vyhrožovala Maďarsku, že mu sníží poskytování prostředků z evropských fondů“. Teď navíc začínají stejně vyhrožovat i Slovensku.

Za zmínku stojí jeho úvodní teze: „vím dobře, že nic z toho, co napíšu, neovlivní izraelskou a americkou politiku. Ale chci, aby bylo on record“ (chci, aby bylo zaznamenáno) pro historiky, kteří se budou někdy v budoucnu ohlížet na dnešek, že „někteří Američané byli na správné straně historie“. K tomu se také hlásím. A proto píšu tuto glosu.

14. 12. 2023

Srážka eurokomisaře s voličem

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Přestože již uběhlo několik dní od nizozemských parlamentních voleb, a výsledky jsou již dobře známé, zkusme se nad nimi zamyslet z dosud nekomentovaného úhlu pohledu.

Vítězem voleb se stala Strana svobodných Geerta Wilderse. Její úspěch ohromil. V nizozemském parlamentu (150 křesel) získal Wilders 20 mandátů (ze 17 na 37). Druhá, s velkou ztrátou, skončila Aliance labouristů a zelených vedená bývalým místopředsedou Evropské komise Fransem Timmermansem s 25 mandáty. Debakl také utrpěla Lidová strana bývalého premiéra Rutteho, která u voličů zcela propadla, přišla o 10 parlamentních míst a je třetí s 24 mandáty.

Tolik základní poziční zpráva. Co z toho vyplývá?

- Volby v Nizozemí byly zcela jistě svobodné. Nikdo jejich výsledky nemůže zpochybňovat;
- Geert Wilders, celá léta politicky i mediálně okopávaný za svoji důslednou antiimigrační politiku, ve svých protestech nepolevil a získal podporu těch z voličů, kteří jsou již více než syti zaplavováním své země migranty z Afriky a Blízkého východu;

– Voláním po „ukončení zničující zelené transformace“ Wilders oslovil i voliče odmítající bruselský Green Deal. Slíbil zastavení výstavby solárních a větrných elektráren, postavil se na stranu plynu, uhlí a jaderné energetiky, Pařížskou klimatickou dohodu označil za „omyl“ a navrhuje, aby z ní Nizozemí vystoupilo, změnu klimatu nevyklučuje, doporučuje ovšem nevyhazovat miliardy eur na zničující projekty, ale investovat je do adaptace na změny;

– Ostře euroskeptický Wildersův tón, kterým označuje „Brusel za příčinu zla“, našel mezi Nizozemci také výraznou podporu (jenom připomeňme, že Nizozemí je jednou ze zakládajících zemí EU, hlas nizozemského voliče – podobně jako při odmítnutí návrhu Evropské ústavy – nelze odbýt úšklebky, že jde o jakousi demokraticky nevypělou zemi).

To, že ze scény zmizel „lidovecký“ Rutte, prototyp „válečníka na Ukrajině do posledního muže“, je dobře. Politicky je však zajímavější drtivá porážka donedávna nejvýraznější tváře Evropské komise a „zeleného“ socialisty Timmermanse.

Timmermans měl v Evropské komisi za úkol protlačit Green Deal za každou cenu. Činil tak arogantně a bezohledně. Žádný extrém pro něho nebyl extrémem dostatečným – čím více se jeho nápady v „zelené evropské revoluci“ vzdalovaly zdravému rozumu, tím zuřivěji je nařizoval. Čím více poškozovaly ekonomiku, čím více regulovaly lidské životy a vyráběly „nového“ člověka, tím více je Timmermans prosazoval. Mohl si to dovolit. Do Evropské komise byl dosazen. Nikdo jej

nevolil. Nikomu se za své šílené zelené nápady nemusel zodpovídat, před nikým nenesl zodpovědnost. A hle. V první „srážce“ s vůlí a zájmy voličů byl ve svobodných volbách „zdemolován“.

To, že ze scény zmizel „lidovecký“ Rutte, prototyp „válečníka na Ukrajině do posledního muže“, je dobře. Politicky je však zajímavější drtivá porážka donedávna nejvýraznější tváře Evropské komise a „zeleného“ socialisty Timmermanse.

Jak v Nizozemí dopadnou povolební vyjednávání (a nedělejme si iluze, že se nenajdou mocné síly, které jsou ochotny udělat leccos, jen aby se Wilders nedostal k moci) prozatím nevíme. Ale to, jakým způsobem – a oprávněně – byla voliči spráskána Timmermansova aliance labouristů a zelených (zelení v této alianci ztratili všech svých dosavadních 8 křesel, nemají nic), je čítankovou ukázkou, jak nezbytné je, aby byla politika pod přísným dohledem voličů. Ostatně tento fakt nejenže říkáme už celá léta, ale je rozvíjen, či alespoň zmíněn, většinou autorů IVK v našem zatím nejnovějším sborníku textů „Sebedestrukce Západu 2.0“.

Timmermansův volební výprask je proto třeba brát i jako vzkaz významné části nizozemských voličů, co si o bruselském Green Dealu (a nejen o něm) opravdu myslí. A aniž bychom chtěli být přehnaně optimističtí, vzkaz je to nadějný a posilující.

28. 11. 2023

Nemáte na chleba? Jezte koláče

Jiří Weigl

výkonný ředitel IVK

Tímto údajným výrokem později popravené francouzské královny Marie Antoinetty lze charakterizovat výstupy z Konference OSN o změně klimatu, která začala

Je možné, že z luxusních apartmánů v nejvyšších patrech newyorských mrakodrapů se člověku svět a potřeby jeho obyvatel jeví jinak než obyčejným lidem.

30. listopadu 2023 v Dubaji a má trvat do 12. prosince. Účastní se jí světoví politici a celebrity v čele s britským králem Karlem III. a premiérem Rishi Sunakem.

Nechybí český premiér Fiala, papeži Františkovi v účasti zabránilo pouze chatrné zdraví, a tak zaslal pouze plamennou výzvu k akci. Summitu se účastní více než 70 000 účastníků z řad politiků, aktivistů, zástupců neziskových organizací, před-

stavitelů byznysu, lobbistů, médií atd. Prý s cílem změnit dosavadní klima na naší planetě.

Lze říci, že nic nevystihuje falešnost dnešního oficiálního sekulárního klimatického náboženství více, než právě toto mamutí

Předplatné IVK na rok 2024

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 1000 Kč.

Studentské předplatné 500 Kč.

predplatne@institutvk.cz

setkání světové liberální pokrokařské elity. Již samo místo konání dosažitelné prakticky všem účastníkům pouze dálkovými lety komerčních či privátních tryskových letadel jasně ukazuje, že o emise CO₂ jde novodobé klimatické církvi a jejím velekněžím až v poslední řadě. V Dubaji probíhá cosi na způsob novodobého koncilu, jaké ve středověku upravovaly náboženskou věrouku a kde se bojovalo s herezemi a schizmaty. S potřebami obyčejných lidí tyto supernákladné akce nikdy neměly a také dnes nemají nic společného a také se záležitostí Pánaboha či přírody nikdy nepohnuly ani o píď. Jejich protagonistům jde pouze o moc a upevnění své nadvlády nad lidmi a společností. Jenom šíření strachu z hříchu, pekla a očistce nahradilo záměrné šíření strachu z údajné budoucí přírodní katastrofy, kterou prý hříšní lidé svým životem způsobí.

V Dubaji probíhá cosi na způsob novodobého koncilu, jaké ve středověku upravovaly náboženskou věrouku a kde se bojovalo s herezemi a schizmaty.

Dnes jde o to, lidi na vyspělém Západě vystrašit údajnou hrozcí klimatickou apokalypsou a donutit je k drastickému umělému

snížení životní úrovně, zatímco rozvojové země, jejichž obyvatelstvo „klimatickým žalem“ netrpí, si koupit almužnami z klimatického Fondu ztrát a škod, který byl na počátku jednání v Dubaji dohodnut, a který mají financovat daňoví poplatníci vyspělých zemí.

Je příznačné, že se k těmto cílům přijatým na tomto koncilu přihlásil i premiér Fiala s příslibem přispět do zmíněného fondu 4 mil. USD do roku 2027. Jan Hus to skutečně není – za dva roky u moci odvolal úplně všechno, k čemu se kdysi hlásil. Teď je z údajného bývalého konzervativce puncovaný zelený aktivista plánující do roku 2030 pětkrát u nás zvýšit objem instalované kapacity solárních a větrných elektráren a připravený odmávat jakoukoliv další šílenost, kterou od zelené vrchnosti ke schválení dostane.

A že nejde o šílenosti ledajaké, to potvrdil generální tajemník OSN Guterres, když ve svém projevu na konferenci žádal okamžité ukončení spalování fosilních paliv. Je možné, že z luxusních apartmánů v nejvyšších patrech newyorských mrakodrapů se člověku svět a potřeby jeho obyvatel jeví jinak než obyčejným lidem. Ale čím tedy má 8 miliard obyvatel naší Země topit a na čem má vařit? Postavte si větrné a fotovoltaické elektrárny, zni obligátní arogantní odpověď hodná popr-

vené francouzské královny. Že jsou to vše nerealizovatelné nesmysly, tuší každý. Jenom ti, kteří nám vládou, se pokrytecky tváří, že oni tomu věří.

Potentáti, kteří v Dubaji tak nestydatě a arogantně plýtvají penězi daňových poplatníků a dávají najevo, že jich se žádná omezení netýkají a týkat nebudou, jenom demonstují své pohrdání obyčejnými lidmi, na nichž jim ve skutečnosti vůbec nezáleží. My všichni u nás dnes tuto zradu západních elit začínáme na vlastní kůži po-

Postavte si větrné a fotovoltaické elektrárny, zni obligátní arogantní odpověď hodná popravené francouzské královny. Že jsou to vše nerealizovatelné nesmysly, tuší každý. Jenom ti, kteří nám vládou, se pokrytecky tváří, že oni tomu věří.

ciťovat. Náš rekordní propad životní úrovně vůbec není náhodný. Je chtěným důsledkem umělého zdražení energií, které je dlouhodobým cílem EU. A jdou stále dál – v Bruselu už pracují na zákazu plynových kotlů. Naše vlády na tom všem mají velký podíl svou servilitou a krátkozrakou bezpáteřností.

4. 12. 2023

Obchod drogistickým zbožím a klimatickými odpustky

Obchody se rtěnkami, deodoranty a pemzami na ztvrdlé paty se z nějakého důvodu postavily do čela sociálního pokroku. Nejdříve majitel české sítě drogerií Teta významně podpořil v prezidentské volbě nejprogresivnější kandidátku „Danushe“, nyní rakouská síť drogerií DM pořádá v rámci akce „Giving Friday“ sbírku na nevládní organizaci organizující „vzdělávání“ v oblasti životního prostředí. Drogerie plánuje darovat 5 % ze svého obrátu, který utrhá na tzv. Black Friday 24. listopadu, neziskovce TEREZA.

Ta organizuje a podporuje vzdělávací projekty, ve kterých se snaží indoktrinovat zejména děti jednosměrnou propagandou o klimatických změnách a možnostech, jak se z tohoto dědičného hříchu lidstva vykoupit. Manažer komunikace DM hrdě hlásí, že se jejich společnost „záměrně neúčastní slevového šílenství“, a místo toho se „soustřeďuje na pomoc tam, kde je potřeba“. Díky Giving Friday tak prý může jít drogistický řetězec příkladem a upevňovat „sociální pouto ve společnosti“ ale také umožnit svým zákazníkům „projevit svou sociální angažovanost“, jak stojí v tiskové zprávě.

Na stránkách projektu můžeme číst obvyklá slova a fráze soudobé progresivní hantýrky o „globálním hnutí na podporu trvale udržitelného způsobu života“ apod. Představuje se tam i program zmíněné neziskovky s krkolomným názvem „Změna klimatu: Base Camp“ pro střední školy, který má hravou a dobrodružnou formou studenty „posunout dál v době klimatických výzev“.

Potřebujete-li tedy signalizovat své ctnosti a vyšší životní principy, můžete to dnes dokázat i nákupem toaletního papíru. Jak

prosté. Většinu normálních lidí je pochopitelně něco takového dokonale lhostejné, nakoupí, co potřebují, a na tom, kam drogerie pošle 5 % z ceny výrobku, jim nezáleží. Až jejich ratolest poučená jedním z věrozvěstů klimatické apokalypsy přijde domů ze školy s klimatickým žalem financovaným i z jejich peněz, bude ale už nejspíš pozdě. Možná má skutečně cenu nad některými nákupy přemýšlet a začít hlasovat peněženkou už teď.

Děti jsou každému ukradené, firmy se podobnými aktivitami, bez kterých už dnes prakticky není možné dělat byznys, vykoupí, vyplní jimi kolonky svých povinných ESG reportů a jde se dál. A bude toho čím dál víc... Ti kdo s těmito progresivními nesmysly nesouhlasí, nad tím většinou nespí jen mávnou rukou, pro jiné je takové jednání dokonce přitažlivé, win – win strategie pro (některé) firmy.

Bůh byl prohlášen za mrtvého, do kostelů, kde se dříve kázalo o ohleduplnosti jednoho k druhému a tím i ke svému okolí včetně přírody, se nechodí. Ukazuje se, že člověk ale není schopen žít v absolutním vzduchoprázdnu. Klimatická víra se svou propracovanou strukturou, dogmaty, liturgií a systémem odpustků a pokání tak pomalu zaplňuje uprázdněné místo. Kazatelnou se v éře woke kapitalismu dnes stává každá pokladna. Ti, komu jde o svět kolem nás a jeho zdravý vývoj, by se měli probudit dřív, než z budoucích generací neziskovky za jejich peníze udělají oddané sektaře a fanatiky. Čas běží rychle.

Filip Šebesta, 24. 11. 2023

Poněkud zvláštní výročí

Václav Klaus

Je to opravdu poněkud zvláštní výročí. Kdyby znamenalo nějaký významný moment jenom o mně a pro mne, určitě bych si ho netroufal připomínat. To, že už jde o „kulatých“ 15 let, tomu dává trochu jinou dimenzi. Dokonce i Kalendárium Českého rozhlasu to má jako připomínku kulatého výročí. A to je nějaká autorita. Já sám, mnoho lidí v mé blízkosti, ale i těch, kteří mi píší, říkáme, že dnešní ODS už není tou ODS, jak byla v roce 1991 založena. Já sám se k ODS asi dnes chovám macešsky, ale ona ke mně už dávno daleko macešštěji. Proto pár slov.

Na 19. kongresu ODS v pražských Vysočanech (v podstatě pár set metrů od místa, kde v srpnu 1968 proběhl památný Vysočanský sjezd KSČ) jsem se – jako prezident republiky – vzdal funkce čestného předsedy strany, kterou jsem založil. Četl jsem si teď svůj tehdejší projev, který je snadno k dispozici na internetu.

Zaujalo mne, že jsem řekl, že „děkuji za pozvání na Váš kongres“, ale že do „Vaše-

ho jednání“ nebudu nijak zasahovat. To mé zdůraznění toho, že je to jejich, tehdy primárně Topolánkův kongres, bylo zcela zřejmé.

Pokračoval jsem větou, že „je pro mne již delší dobu nemalým problémem identifikovat se s celou řadou postojů, které Občanská demokratická strana, nebo snad přesněji řečeno její vedení, zastává.“ Tehdy to odlišení vedení a strany mělo smysl, dnes už by to smysl nemělo. Budu-li útočný, řeknu, že dnes už zůstalo jenom to vedení. Řekl jsem tehdy – v podstatě neagresivně – že „nechci hodnotit, nakolik si současné směřování ODS její dnešní členská základna přeje či nepřeje“.

Obrat byl dokonán a tehdy probíhající přeměna byla úspěšně dokončena. Pravicovou občanskou stranu už v naší zemi nemáme.

Trval jsem však na tom, že dnešní (podtrhávám, že byl prosinec 2008) „politika ODS není tou, se kterou jsem ODS zakládal a dlouhá léta vedl“. Dodal jsem, že „přeměně ODS ze strany pravicové a občanské ve stranu politického středu a stranu spíše lobbyistických zájmů než idejí“ nechci stát v cestě.

K tomu se nic dalšího říci nedá. Že tehdy probíhající přeměna ODS (Topolánkova) byla dokončena (Fialou), je více než jasné. Míra tohoto posunu je absolutní. Ideje už roli nehrají. Bylo to staromódní. Slovo pravice už je jen zavádějící dekorací. Slovo trh se nepoužívá. Zcela se přijala zelená ideologie, tehdy hlavní nepřítel. Tehdy se ještě bojovalo s EU, dnes už jsou kritizovány v EU jen jednotlivosti. Obhajovalo se politické stranictví, dnes nejsou politické neziskovky nepřitelem (nepřitelem je už asi jen jedna z nich). Lobbyismus byl považován za ničitele trhu, protože my jsme byli friedmanovsky „pro market“, nikoli „pro business“. Atd.

Změna je i v jednání. Tehdy by se aktivisticky nejezdilo jako opakovaně Černochová na Ukrajinu. Předseda Senátu by nebyl aktivisticky v Izraeli, stejně jako předtím na Tchajvanu. Prezident republiky tehdy protestoval na zasedání OSN proti myšlence globálního oteplování, zatímco teď v Dubaji předseda ODS pouze (a aspoň to) obhájuje jadernou energetiku.

Nebudu to prodlužovat. Obrat byl dokonán a tehdy probíhající přeměna byla úspěšně dokončena. Pravicovou občanskou stranu už v naší zemi nemáme.

publikováno v deníku MF Dnes, 6. 12. 2023

Co se to na Ukrajině děje? Odpovědi hledejme v USA

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Jako by alespoň částečně začaly tát ledy! Dokonce i v českých médiích.

Před nedávnem byl uveřejněn rozhovor, který poskytl předseda Zelenského parlamentního klubu David Arachamija, v němž (jako bývalý předseda ukrajinského vyjednávacího týmu) potvrdil, že Putin byl ochoten hned na jaře 2022 okamžitě ukončit všechny bojové operace a stáhnout ruské jednotky z ukrajinského území výměnou za slib Ukrajiny, že se nepokusí o vstup do NATO a zaváže se k neutralitě. Podpis takové dohody s Ruskem nebyl Ukrajině Západem dovolen.

Na podzim 2023 uveřejnil americký týdeník Time rozsáhlou reportáž o cestě Zelenského do USA a míře jeho frustrace z velmi vlažného přijetí americkou administrativou i americkými zákonodárci.

Na konci listopadu 2023 se objevily informace o narůstajících rozporech mezi náčelníkem generálního štábu ukrajinské armády Zalužným a prezidentem Zelenským.

Následovalo vystoupení kyjevského starosty Klička, ve kterém prohlásil, že „musíme přestat lhát jak svým lidem, tak i partnerům, neboť válka je v patové situaci.“

Do amerických prezidentských voleb zbývá sice stále ještě jeden rok a není zcela jasné, kdo se finálového klání zúčastní, přesto se klíčovými tématy tamní politické debaty stále intenzivněji stávají problémy rozpočtové a migrační.

Americký Washington Post aktuálně referuje o situaci na ukrajinsko-ruské frontě: „Bojuje se už jen o centimetry“.

Stejný deník komentuje výsledky průzkumu veřejného mínění mezi Američany, který tvrdí, že v listopadu si už 41 % dotázaných myslí, že „USA dělají pro Ukrajinu příliš moc“ (too much), což kontrastuje se stejným průzkumem učiněným před třemi měsíci – tehdy si myslelo, že Amerika dělá pro Ukrajinu „příliš moc“, jen 24 % Američanů.

Odpovědi na to, proč se najednou dozvídáme, že na Ukrajině ani zdaleka nejde vše tak hladce, jak nám to média soustavně

a nekriticky „lakovala“, nehledejme ani v Kyjevě, ani v Moskvě – ale ve Washingtonu.

Do amerických prezidentských voleb zbývá sice stále ještě jeden rok a není zcela jasné, kdo se finálového klání zúčastní, přesto se klíčovými tématy tamní politické debaty stále intenzivněji stávají problémy rozpočtové a migrační. Průběžně sílící část amerických republikánů tvrdí, že „Biden není schopen reagovat na [republikánské] legitimní obavy z nedostatku jasné strategie na Ukrajině, nenabízí cestu k řešení konfliktu nebo plán, jak zajistit kontrolovatelnost náležitěho zacházení s pomocí amerických daňových poplatníků Ukrajině, ... [neboť] jakákoliv národní bezpečnost začíná na našich státních hranicích“.

Republikáni tedy stále intenzivněji tlačí na Bidenovu administrativu, aby vážně pokročila v řešení masivní ilegální migrace do USA, namísto posílání „stamilard zemím, které málokoho zajímají“. Svoji případnou podporu dalšímu balíku finanční pomoci Ukrajině podmiňují Bidenovým slibem ukončit migrační příliv například rozsáhlými investicemi do staveb pohraničních zdí.

Dalším problémem, který výrazně oslabuje americkou ochotu Ukrajině dál významněji pomáhat, je izraelsko-arabský

konflikt. Izrael, na rozdíl od Ukrajiny, má ve Washingtonu daleko vlivnější politické podporovatele. Těm, jak se v posledních dnech zdá, se podaří oddělit pomoc Izraeli od pomoci Ukrajině a prosadit dva separátní finanční a vojenské balíky. Pokud by k něčemu takovému došlo (a nový republikánský předseda Sněmovny reprezentantů pro to dělá opravdu hodně), naděje na další štědrá pomoc Ukrajině se výrazně sníží. „Pomoc v hodnotě více než 150 miliard dolarů Ukrajině se zdá být víc, než si americký daňový poplatník může dovolit,“ tvrdí republikáni.

Téměř od začátku tragického konfliktu na Ukrajině, na který Ukrajina už dopltila

nejvíc, bylo jasné, že ochota a vůle k nalezení smírného řešení musí přijít z USA. Objevují-li se tedy stále častěji informace svědčící o slábnutí pozice prezidenta Zelenského, mediální hvězdy a zručného organizátora vedení války skrze ovlivňování zahraničních parlamentů, a jsou-li na stole stále přesvědčivější důkazy o tom, že „slibovaná ofenzíva nedosáhla požadovaných výsledků“, sledujme spíše než Ukrajince chování Američanů.

Jak před nedávnem v jednom ze svých sloupků poznamenal jakýsi bývalý vysoký představitel americké administrativy v Iráku: „To, co asi uvidíme na Ukrajině, bude důsledkem starého amerického zvyku, zatoulat

se někde ve světě do konfliktu a pak o něj ztratit zájem, protože je buďto příliš dlouhý (Irák), nebo v historii nic nevyřešil (Afgánistán). ... Americké ‚kryjeme vám záda‘, ‚nepustíme vás‘ nebo ‚jsem z americké vlády a přicházím vám pomocí‘ jsou jen pokrytecká hesla amerického intervencionismu, bez kterého by leckde ve světě nemusela následovat léta ohromného utrpení a strádání. ... Kdybychom netrpěli tak intenzivním přesvědčením o naší výjimečnosti, cílů by bylo dosaženo snadněji už po pár týdnech, kdy by opadlo válečné nadšení“.

Totéž, jak to všechno vypadá, čeká i Ukrajinu. Smutné a tragické!

8. 12. 2023

Korespondenční volba a česká demokracie na šikmé ploše

Jiří Weigl

výkonný ředitel IVK

Průzkumy veřejného mínění opakovaně ukazují masovou nespokojenost veřejnosti s vládnutím Fialovy pětikoalice a potvrzují drtivou převahu opozice nad vládní koalicí v současných politických preferencích českých občanů. Vládní koalice kvůli tomu zlomila nad obyvateli naší země hůl. Ztratila víru, že si je schopna získat vyšší přízeň domácích voličů, protože není ochotna a schopna změnit svoji neúspěšnou politiku, která zemi přivedla k největšímu pádu životní úrovně v Evropě, rekordní inflaci, absurdním cenám energií a hospodářské recesi. Proto se upnula k myšlence, že ji u moci udrží krajané ze zahraničí, kteří u nás nežijí, a proto nemají negativní zkušenost s „dobrodiním“ jejího vládnutí.

To je smyslem předložené novely volebního zákona, který chce pětikoalice na sílu, proti vůli opozice a přes její rozhodný odpor, proválcovat Parlamentem. Věřící, že se jí touto cestou podaří pro sebe získat hlasy velké části z cca 600 000 lidí s českým občanstvím, kteří žijí v cizině. Kalkulují s tím, že dosud hlasování na zastupitelských úřadech v zahraničí dopadlo v minulých volbách vždy jednoznačně ve prospěch liberálních a progresivistických politických uskupení. V minulosti, kdy volební výsledky bývaly velmi těsné, a bývalo obtížné sestavit po volbách vládní většinu, by dnes jimi očekávaný balík hlasů ze zahraničí sehrával rozhodující roli. Zaslíbení těmito účelovými kalkulacemi však předloženým návrhem házejí do stoupy základní principy, na nichž demokratické volby stojí, a důvěru občanů v ně a otevírají prostor k volebním manipulacím a falšování volebních výsledků.

V případě korespondenčního hlasování jsou porušeny základní, ústavou zaručené principy svobodných voleb – přímé a tajné hlasování. U poštou doručeného hlasu je v rozporu s ústavou jasné, kdo jak hlasoval, ale bohužel není jasné, zda tak učinil svobodně a zda to byl skutečně on sám. To je zásadní neodstranitelná vada korespondenčního hlasování, kterou nemůže ospravedlnit žádný údajný lepší komfort pro americké a australské krajané při hlasování. Návrh novely volebního zákona, který má toto změnit, je proto nepochybně v rozporu s ústavou.

V případě korespondenčního hlasování jsou porušeny základní, ústavou zaručené principy svobodných voleb – přímé a tajné hlasování.

Velmi špatné a pro poměry v zemi devastující by bylo, kdyby o politických poměrech v ní rozhodovaly hlasy lidí, kteří v ní nežijí, kteří se u voleb rozhodují nikoliv na základě vlastní žité zkušenosti, ale v důsledku různých předsudků a cizí propagandy, a kteří neponesou důsledky svého rozhodnutí, protože žijí jinde, v jiné zemi platí daně, dostávají důchody, čerpají zdravotní péči atd.

Stejně je logicky nepřijatelné, aby jedna část voličů byla zvýhodněna možností hlasovat korespondenčně, zatímco většinu rezidentů byla tato možnost upřena a byli v případě potřeby hlasovat mimo své bydliště nuceni vyřizovat si složitě volební průkazy atd. Ústavní soud by nepochybně shledal takovou právní úpravu diskriminační. Umožnění korespondenčního hlasování pro ne-rezidenty tak otevírá dveře pro uzákonění korespondenčního hlasování pro všechny. A to je cesta k volebním manipulacím, narušení důvěry veřejnosti v legitimitu voleb, oslabení autority politické demokracie, a tím i k politické krizi. Namísto voleb jako svátku demokracie odevzdáme rozhodování o po-

měrech v zemi do rukou krachující České pošty, s jejímiž službami má většina občanů smutné zkušenosti. U vědomí toho volají progresivisté po zavedení internetového hlasování. To je cesta k totální degradaci voleb, k jejich hackerské manipulaci a falšování z domova i ze zahraničí.

Jediným argumentem ve prospěch korespondenčního hlasování, kromě péče o komfort amerických a australských krajanů, je tvrzení, že tato forma hlasování je umožněna i v řadě jiných zemí. To ale vůbec nic nemění na relevantnosti výše uvedených zásadních protiargumentů. Právě naopak. Dobře totiž víme, že v některých zemích korespondenční hlasování zásadně a překvapivě ovlivnilo volební výsledky, a to vždy ve prospěch progresivistických sil (USA, Rakousko, Španělsko), což je velmi podivné. Nikdo se nenamáhá vysvětlit, proč právě podporovatelé levicových stran by na rozdíl od ostatní společnosti měli masově preferovat hlasování poštou. Před očima máme při tom politickou tragédii, kterou korespondenční hlasování způsobilo při posledních prezidentských volbách v USA. Tam je nejen poražený bývalý prezident, ale velká část politiků i veřejnosti stále přesvědčena, že byl prostřednictvím korespondenčního hlasování spáchán obrovský volební podvod, země je v důsledku toho fatálně rozdělena, americká demokracie otřesená a pošpiněna v očích široké veřejnosti a čelí nové urputné volební konfrontaci. Za takovou cenu Bidenovo korespondenční vítězství skutečně nestálo.

Stejnou tragédií pro naši demokracii by byl úspěšný pokus udržet proti vůli domácích voličů neúspěšného Fialu u moci korespondenčním hlasováním z ciziny. Česká demokracie se předloženým návrhem ocitá na šikmé ploše. Naděje, že se dokáže zastavit, při tom při neschopnosti politiků nadřadit zájem celku zájmům osobním den ode dne slábne.

11. 12. 2023